

N:o 73.

Af herr **O. Melin**, om afskrifning af den sjöfarten under namn af lastpenningar åliggande beskattning.

Sedan jag vid 1893 års riksdag utan framgång motionerade om afskaffande af den afgift å sjöfartsnäringen, som under namn af lastpenningar direkt drabbar densamma, men som derjemte indirekt menligt inverkar på landets varuomsättning, hafva omständigheter inträffat, hvilka föranleda mig att nu förnya mitt då gjorda yrkande.

Då frågan blifvit så nyss behandlad som vid 1893 års riksdag, anser jag mig ej behöfva lemna någon utförligare utredning, utan tillåter mig hänvisa till min motion n:o 89, uti hvilken 6 ledamöter af kammaren instämde, till 1893 års bevillningsutskotts betänkande n:o 7, samt till kamrarnes protokoll för samma riksdag.

Förut åberopade skäl för afskaffande af nämnda afgift bibehålla alltjemt sin fulla kraft, och kunna dessa i korthet angifvas som följer:

Afgiftens oegentlighet, såsom pålagd sjöfartsnäringen utan motsvarande fördel eller godtgörelse och därför orättvis.

Den indirekt menliga inverkan på landets öfriga näringar, hvilka måste hafva fördel af att sjelfva transportmedlen blifva i möjligast minsta grad betungade med afgifter.

Afgiftens, af regering och Riksdag erkända sammanhang med grundskatterna, hvarigenom densamma längesedan bort, i likhet med dessa, afskrifvas.

Sjöfartsnäringens fortfarande ytterligt betryckta ställning.

Ofvan upprepade skäl anser jag vara fullt vägande för att, i och för sig sjelfva, föranleda Riksdagen att nu medgifva upphäfvandet af den ifrågavarande afgiften, men som jag förut antydt, hafva nya omständigheter tillkommit, hvarigenom ställningen inom den för vårt

lands förkofran så ytterst nödvändiga sjöfartsnäringen kommit i ett ännu sämre läge.

Ej nog med att oegentliga och orättvisa direkta pålagor drabba näringen, utan man har också ökat dess bördor genom ytterligare höjd tullbeskattning å för näringen nödvändiga proviantartiklar, hvarigenom driftkostnaderna högst betydligt stigit.

Då dertill kommer, att våra grannländer söka att genom ned-sätta fartygsumgälder locka till sig trafiken, bör man taga sig väl till vara, innan man genom bibehållande af onaturliga afgifter på transport-medlen tvingar varuomsättningen att gå förbi landets egna hamnar.

På goda grunder kan man således fråga, hvarför transportmedlet till sjös, fartyget, som är betraktadt som löseegendom, skall i beskattnings-väg behandlas annorlunda än transportmedlen på land, såsom jernvägs- och spårvagnar, samt befordringsmedel för gods och passagerare af olika slag. De hafva alla samma uppgift, och sjötrafiken är minst lika vigtig som de öfriga befordringsmedlen.

Ej heller får man glömma, att på senare tiden har sjötrafiken fått en ny konkurrent genom den samtrafik, som möjliggjorts mellan in- och utländska jernvägar, sedan ångfärjor börjat användas.

Redan länge har Kristiania genom låga afgifter på gods och fartyg erbjudit vestra Sveriges industriorter en bekväm skeppningsväg och deruti lyckats, och nu upptar Köpenhamn genom sin frihamn en skarp och antagligen framgångsrik täflan med vestra och södra Sveriges förnämsta hamnar — dervid klokt beräknande, att lockbetet måste vara: *ett minimum af hamnumgälder.*

En annan omständighet, som ej heller bör glömmas vid frågans bedömande, är den, att Nord-Östersjökanalen inom kort når sin fullbordan och hvarigenom nya konkurrenstillfällena uppstå.

På grund af hvad jag nu i korthet framhållit, anser jag det vara en tvingande nödvändighet, ej blott för tillgodoseende af billiga anspråk från den betryckta sjöfartsnäringens sida, utan ock uti våra öfriga hufvudnäringars sanna intresse, att skyndsamt lätta på afgifterna å sjöfarten, och tillåter jag mig därför att i sådant syfte föreslå,

att Riksdagen ville besluta afskrifning af den på sjöfartsnäringen hvilande beskattning, som kallas *lastpenningar.*

Stockholm den 26 januari 1895.

Olof Melin.